

als strijdorganisatie van revolutionaire arbeiders, het was wel een aanslag op het N.A.S. van de bonzen. Deze hebben zich dan ook gehaast met alle middelen, roeyementen, verdachtmakingen, deze oppositie buiten het N.A.S. te werken. Al het vuil, waarmee we in de 3e Int. de opposities altijd zien bewerken, werd hier tegen de L.A.O. gebruikt. De Sneevliet-Bouwman-klik, die nog kort geleden tegen de C.P. de zede-apostel speelde, en de ethika van menschen als Roland Holst als vlag op hun modderschuit hanteerde, heeft hiermee gedemonstreerd, dat ze alleen in een opzicht van de C.P. verschilt: dat is in een ontzettende schijnheilige huichelachtigheid, omdat de C.P. nog min of meer toegeeft dat ze de arbeiders bezweelden, als dat in het belang van de partij is.

Voor de L.A.O. hebben deze roeyementen dit gevolg gehad, dat ze gedwongen werden te doen, waar we in onze inleiding op wezen, namelijk om hun doel verder te stellen dan de niet te verwezenlijken, hervorming van het N.A.S. alleen. Het optreden van het N.A.S. bestuur heeft een deel van hun menschen afgeschrikt, ze hebben, zoals het merendeel van de N.A.S.-arbeiders die de werkelijke verhoudingen niet doorzien, de illusie van het schijnrevolutionaire N.A.S., samen met de hogere steunuitkeering, gekozen boven de werkelijkheid van een kleine revolutionaire kerngroep. De anderen werden daardoor gedwongen, om, wilden ze niet kapot gaan, verder te gaan en de propaganda voor het Radenbeginsel niet vaar te kopen aan het al of niet slagen van hun werken in het N.A.S. Ze willen, waar ze maar kunnen, kernen voor de Raden-propaganda bevorderen.

Waar de zaken zoo staan is het onze plicht, de propaganda van deze groep te ondersteunen, waar we maar kunnen. Dat kan op het oogenblik het beste door te werken met hun orgaan "Spartacus", dat elke 14 dagen verschijnt. Onze groep heeft regelmatige medewerking aan Spartacus toegezegd. We wekken onze leden en lezers op deze kameraden van "Spartacus" te steunen door met dit blad te colporteren; het kan voor verschillende losstaande enkelingen en kleine groepen die op het Radenstandpunt staan, een bindmiddel zijn. De redactie wordt door de leden van de Rotterdamse groep samen gevoerd. Copie moet binnen zijn uiterlijk maandags voor het verschijnen van het nieuwe nummer bij het adres van de redactie:

Millmooiestraat 28a Rotterdam-Zuid.

Colportagenummers 2 5 et verkrijgbaar bij de administratie:

Oudelandstraat 3. Rotterdam-Zuid.

P. I. C.

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2985

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklassen den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwesenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

Sept. N11. 1932.

HET ANTI-OORLOGSCONGRES VAN DE IIIe INTERNATIONALE

GEHOUDEN OP 28 en 29 AUG. '32 te AMSTERDAM.

Dus nu hebben we deze comedie ook alweer gehad. 't Stuk was heel aardig in elkaar gezet. Text van Moskou, regie van de pacifisten rondom Barbusse, reclame in handen van de kapitalistische regeeringen. Zwitserland en Engeland weigerden de opvoering, Holland had alleen bezwaar tegen een paar medespelers. Door deze bijzondere reclameverzorging was 't succes der opvoering verzekerd, voorzover het de publieke belangstelling betrof.

Nu 't congres achter de rug is, verbaast men er zich over, hoe zulk een geraffineerde zwendel mogelijk is. Officieel doet Moskou of het met dit congres niets te maken heeft gehad. Het moet dit doen, omdat dit congres in proletarische zin niet als anti-oorlogscongres aangezien kan worden. In 1922 was de IIIe Internationale nog heel goed met dit soort zaken op de hoogte. Op het "Vredescongres" van het I.V.V. dat toen in Den Haag gehouden werd, verklaarde de russische delegatie:

"WE ZIJN HIER BIJEENGEKOMEN, OM DE STRIJD TEGEN DE OORLOG TE ORGANISEREN. ZIJN HET DAN ALLEMAAL TEGENSTANDERS VAN DEN OORLOG, DIE HIER AANWEZIG ZIJN? DAAROP ZEG IK: NEEN EN DRIEMAAL NEEN. IK ZIE HIER DE VERTEGENWOORDIGERS VAN BURGERLIJKE PACIFISTISCHE VEREENIGINGEN, DIE GELOOVEN, DE GEESSEL VAN DEN OORLOG TE KUNNEN VERNIETIGEN, ZONDER HET KAPITALISME AAN TE TASTEN."

Nu echter, op dit congres in 1932, vinden we pacifisten van alle schakeering naast agressieve nationalisten uit de Oostersche landen. En Moskou vernadert ze plotseling allemaal in communisten. Als de leider van de britsch-indische nationalist, PATEL, in een open taxi komt aanrijden, gaan de vuisten omhoog tot een krachtig: "ROOD FRONT!" En PATEL antwoordt prompt met hetzelfde gebaar! Want hij is toch ook een soldaat van het "roode leger!" Dan komt PATEL op het podium, het congres verheft zich en zingt deze nationalist "DE INTERNATIONALE" toe! Wat zal die Patel gelachen hebben om zoo veel verdwazing.

In politiek opzicht was dit congres heel belangrijk, doordat het de politiek van Moskou duidelijk blootlegt. Rusland zoekt TE VERHINDEREN, dat de arbeidersklasse de volgende oorlog met een

sabotage van de oorlog, met een strijd tegen de eigen bourgeoisie, met een strijd tegen het kapitalisme zelf, beantwoordt! Rusland, dat met kapitalistische staten verbonden de volgende oorlog ingaat, kan niet toestaan, dat de arbeiders van het Rusland-blok de mobilisatie met een strijd tegen hun bourgeoisie beantwoorden! De arbeiders moeten net als in 1914 de oorlog in, maar nu onder de leuze: Verdedigt Sowjet-Rusland! "Als je opgeroepen wordt, om in het leger ingelijfd te worden, ga dan en neem de wapens. Als je weigert dat te doen, betekent dat, dat je geen wapens hebben wilt, terwijl wij ze nodig hebben," verklaarde Cachin op het congres. De IIIe Internationale zal een mobilisatie dus niet saboteeren, maar haar "vlot" doen verlopen. De russische bondgenooten kunnen zich dan in slagorde stellen, en alle kunnen ze zich gereedmaken voor de "verdediging van Sowjet-Rusland". Daarmee stort dan de IIIe Internationale ineen. Ze heeft dan haar rol van werktuig voor de buitenlandse politiek van Rusland verricht en kan verdwijnen.

De argelooze congresbezoekers hebben van dit alles niets in de gaten. Ze weten niet, voor welke duivelsche politiek ze gebruikt worden. Wel werden de congresgangers van verschillende zijden hierop gewezen, bijv. door het I.A.M.B. en de anarcho-syndicalistische vakcentrale I.A.A.. En ook de Radencommunisten verspreidden een manifest, waarin deze politiek gebrandmerkt werd. (Een manifest van de Komm.Arb.Union Deutschlands, Groep v.Int.Comm.Holland, Frankrijk, Denemarken en de Linksche communisten Hongarije). En verder was er nog een manifest ~~XXXXX~~ in het Duitsch van de Bolschewiki-Leninisten verspreid, waarin de Stalin-burokratie werd aangevallen, omdat ze met pacifistische elementen samenwerkte. Maar in dit manifest wordt met geen woord gerept van de bondgenootschappenpolitiek van Rusland, zodat ze deze kwestie klaarblijkelijk toch nog niet door hebben.

Al deze manifesten werden aan de ingang van het congres verspreid. Op het congres zelf, was niet de geringste kans, deze waarschuwing te doen hooren. 't Congres werd volgestopt met lectuur van de IIIe Internationale, ofschoon deze.....niets met 't congres te maken had zoogenaamd. Maar toen een paar arbeiders van de IAA hun manifest op het congres wilden verspreiden, werden ze er met bekwame spoed uitgewerkt. Een fransche Trotskist kwam op het podium, om het congres toe te spreken, maar nauwelijks had hij gezegd: "Kameraden!", of de fransche sectie hief een geloei aan, dat onmiddellijk door de Duitschers werd overgenomen, waarmee het spreken onmogelijk werd gemaakt. De R.S.P. verspreidde aan de ingang een manifest, om te protesteeren tegen de onderdrukking van revolutionaire arbeiders in het Stalin-paradijs, maar zijn biljetten werden hem ontruikt en verscheurd. Bij ons kregen ze de kans niet, omdat we op dergelijke grappen waren voorbereid.

Op dit congres werden geen besluiten genomen, met welke middelen de oorlog verhinderd zal worden. Uit de heele organisatie van het congres bleek wel, dat dit ook zoo de bedoeling was. Bepaalde voorstellen kwamen niet ter tafel. De een sprak na den ander en get de van zijn afkeer van de oorlog. Te verstaan was het gesprokene niet maar we maken dat op uit de verslagen, zooals "DE TRIBUNE" deze gaf. De luidspreker bromde alleen wat onverstaanbare klanken in de grootruimte. 't Congres hield zich daarom bezig met onderlinge discussie, zoodat het luidsprekersgebrom door een duizendstemmig congressisten-gepraat werd begeleid. (Er waren bijna 2200 afgevaardigden en naar schatting 400 belangstellenden). De verslaggever van het I.A.M.B., Albert De Jong, behoeft zich dan ook niet te beklagen, dat hem de

toegang tot dit congres op zijn perskaart geweigerd werd, ondanks zijn opmerking, dat al die burgerlijke verslaggevers wel toegelaten werden. Hij hoeft er geen spijt van te hebben, want hij had toch niets verstaan, dan af en toe een enkel woord. En ondertusschen praatte de eene afgevaardigde na de andere maar door. Tot eindelijk zondagmiddag 4 uur, toen het congres bijna afgelopen was, Munzenberg op het podium kwam en de sprekers verzocht, een einde te maken aan de begroetingsredevoeringen, omdat het tijd werd, om over de oorlogsverhinderingsring te praten.

Het is er echter niet van gekomen. Opdat het congres toch niet heelemaal met leere handen naar huis zou gaan, werd het nog een dag verlengd, waarbij met bijna algemeene stemmen een internationaal anti-oorlogscomit  werd gekozen (8 Trotskisten stonden tegen), dat "bij verdere verscherping van het oorlogsgevaar, of wanneer zich andere situatie's voordoen, waarin dit noodzakelijk wordt, goacht, opnieuw een wereldcongres bijeen te roepen... om de dan noodzakelijke maatregelen te bespreken." Dat was dus wel een heel mager beestje voor zooveel drukte. Verder kwamen nog een paar van hooger hand klaargemaakte resolutie's betreffende de witte terreur en de "strijd der onderdrukte volken" in stemming, die na voorlezing met "ROOD FRONT" werden geaccepteerd.

Alles in alles was dit congres dus geen werkgemeenschap, dat gemeenschappelijk plannen ontwerpt en bespreekt, maar een russische demonstratie, die een werkelijke anti-oorlogspropaganda, de val van IEDERE nationale bourgeoisie, tracht te verhinderen.

CONFUSION DE CONFUSIONES.

(De verwarring der verwarringen.)

De ONAFHANKELIJKE SOCIALISTISCHE PARTIJ (O.S.P.) heeft de strijd om de politieke macht geopend, de politieke macht "zonder welke een program van maatregelen, om het economisch leven in snel tempo te socialiseeren, niet te verwezenlijken is." De N.R.C. van 28 Aug. ontleent naar aanleiding van het eerste congres der OSP het een en ander aan haar beginselverklaring, hetwelk voorlichtend werkt ten aanzien van de wijze, waarop de OSP meent, de weg naar de politieke macht te kunnen betreden. De beginselverklaring is door P.J.Schmidt op het congres toegelicht, van welke toelichting het blad een verslag geeft.

Men zegt, dat door het wrijven der meeningen de waarheid klaarder opbloeit - is dit niet in vijf van de tien gevallen de verontschuldiging, welke de menigvuldige schrijvers van "ingezonden stukken" aanbieden voor de vrijmoedigheid hun meening te uiten. Welnu, de OSP is zeker een product van wrijving, zij het dan een verdraagd product, maar in stee van de waarheid tot klaarder bloei te brengen, brengt zij verwarring in de verwarringen.

Naast het beginsel van "HET SOCIALISME NU" onderscheidt zich de OSP-appel van de stam, waarvan hij niet ver gevallen is, o.a. door afwijzing van de samenwerking met burgerlijke groepen op parlementair terrein. De instelling van de OSP tegenover het parlementarisme is meer dan merkwaardig:

"Wat het parlement betreft," merkt Schmidt op, "dat de OSP

ook vertegenwoordigd wil zijn in het parlement. Niet alleen om er een socialistische propagandatribune van te maken, maar ook om aan de arbeiders duidelijk te maken, wat het parlement beteekent, of eigenlijk niet beteekent. De arbeiders moeten begrijpen, dat ze, als ze wat willen bereiken, buiten-parlementaire actie moeten voeren."

Laten we het argument van de socialistische propagandatribune voor wat het is, een door de tijd achterhaalde vergissing, waarvan de onwerkzaamheid waarachtig niet weer eens behoeft te worden aangetoond, dan blijkt dus de rechtvaardiging van hun wil tot parlementaire werkzaamheid een soort poging tot aanschouwelijk onderwijs: de OSP zal door de betekenisleloosheid van haar parlementaire actie de betekenisloosheid van de parlementaire actie gaan bewijzen. Zij zal gaan bewijzen, wat reeds lang bewezen is.

"In de strijd om de macht moet het socialisme zoo lang mogelijk gebruik maken van de parlementaire democratische middelen en methoden, zonder daardoor ook maar een oogenblik de allesoverheerschende beginselen van den klassenstrijd in gevaar te laten brengen of te laten verzwakken, en met afwijzing van de nationale en internationale samenwerking of coalitie's met burgerlijke partijen." (Beginselverklaring). Of in beeld gebracht: bij het overzwemmen van de rivier, die ons van het beloofde land scheidt, binden wij ons een molensteen om de hals, zonder daarmee de bedoeling te hebben, van te willen verdrinken. De OSP meent het spel van het parlementarisme te kunnen spelen, en de consequentie's van de parlementaire "actie" te kunnen ontloopen.

"Door de overheerschende klasse voor de keus gesteld tusschen machteloze parlementaire democratie of verwezenlijking van het socialisme, moet de arbeidersklasse van alle, parlementaire en buiten-parlementaire middelen gebruik maken, om de macht te veroveren en te begouden." (Beginselverklaring.) Men zou zeggen, wat een moeite voor niets, als nog wel de heerschende klasse, dus de klasse, die de macht er toe heeft, ons de keus ~~XXXXXX~~ laat; maar afgezien van het feit, dat de beginselverklaring hier iets anders zegt dan bedoeld wordt, het zal een belangwekkend schouwspel zijn, die verovering van de macht door de arbeidersklasse, mede met behulp van parlementaire middelen eener machteloze parlementaire democratie.

Hoe dan ook, de OSP is blijkbaar toch wel overtuigd van de machteloosheid van het parlementarisme en het dictatoriale karakter der democratie. Immers, "in de crisis van het kapitalisme wordt het onderscheid tusschen formeele democratie en feitelijke dictatuur steeds kleiner". Maar toch niet zoo zeer is de OSP van de machteloosheid van het parlementarisme overtuigd, of een van de parlementaire actie's steunt op.....het parlement.

"Wij moeten ons er voor spannen en er alles op zetten, dat de menschen straks met ons meegaan naar Den Haag. Niet op een Zondag, maar op een werkdag, en dan trekken naar het parlement, om den heeren duidelijk te maken, dat wij niet langer deze reactie willen." (Schmidt). Maar de beginselverklaring zich duidelijk afwendt van "politiek avontuur en putchisme" is het blijkbaar niet de bedoeling, om op die werkdag -wie zou er z'n Zondag aan willen besteden- de heeren van het parlement op te hangen, om op die manier de lijfelijke uiting eener machteloze parlementaire democratie uit de weg te ruimen. Dat demonstreeven voor het parlement heeft ~~XXX~~ alleen zin, indien het parlement voor de demonstranten zijn zin nog niet verloren heeft. De machteloosheid van de parlementaire democratie volgens OSP-zin heeft hier dus tweeërlei zin. Confusion de confusions.

Zwijgen we over de socialistische zangvereeningen, die mede onderwerp van Schmidt's rede waren, dan blijft nog als ander belangrijk punt, de keuze van de OSP tusschen de partijdictatuur en de dictatuur van het proletariaat. In haar beginselverklaring spreekt de OSP zich uit tegen de partijdictatuur.

"De europeesche arbeiders strijden voor een werkelijke economische en politieke democratie, en ze doen dat op een wijze, die in overeenstemming is met hun geestesgesteldheid en die niet kan leiden tot de dictatuur van een partijburokratie....." "Ze voeren hun strijd als breede massa-actie, door middel van hun partijen, vakvereeningen en andere instantie's der arbeidersvereeningen (zangvereeningen? PIC) die naar ledenaantal, inzicht en strijdbaarheid versterkt moeten worden. Ze weten, dat in die strijd de botsing met de machtsmiddelen van de kapitalistische staat onvermijdelijk is en dat in een dergelijke revolutionaire situatie de heerschende klasse zich met geweld zal trachten te handhaven, en dat de arbeidersklasse er rekening mee heeft te houden, dat zij in zulke situatie's slechts overwinnen kan, als zij bereid is, tegenover de dwangmiddelen der heerschende klasse haar eigen dwangmiddelen te plaatsen.

"Ze weten ook, dat na de verovering van de macht, allereerst de handhaving van de socialistische maatschappij noodzakelijk is en dat vernietiging der contra-revolutionaire en kapitalistische krachten eerste plicht is.

"De heerschappij der arbeiders kan, terwijl ze streeft naar een volkomen democratie, geen enkele vorm van democratie toelaten, die de handhaving van haar macht belet of belemmert. Tegenover de dictatuur van de bourgeoisie, de kleine minderheid, stelt het proletariaat de groote meerderheid, voor de doorvoering van zijn socialistisch program, zijn eigen dictatuur, de dictatuur van het proletariaat, die uitgeoefend wordt door de organisaties van het proletariaat."

Welke organisaties van het proletariaat kan de OSP nu aanwijzen, welke zullen voorkomen, dat de dictatuur van het proletariaat niet wordt tot partijdictatuur? Geen enkele. Het feit, dat de OSP de russische partijdictatuur veroordeelt, is nog geen garantie, dat de OSP met dezelfde organisatorische vormen, uitdrukking van een bepaalde, dezelfde geestesgesteldheid, werkend, de partijdictatuur uit haar socialisme zal weten te bannen. Tot haar beschikking heeft zij de partij en de vakbeweging en de instantie's, welke zij uit en door middel van deze zal scheppen; naar naam wel organisatie's van de arbeiders, maar in feite door hun historische ontwikkeling organisatie's over de arbeiders, die geroepen zijn, de arbeiders te leiden. (Wij willen wel weten, dat we leiders willen zijn. De Kadet), die de leiding van de dictatuur op zich nemend, de partijdictatuur scheppen zal.

Zij doet wanhopige pogingen, zich van de andere te onderscheiden de OSP. Zij betoont zoo zeer, dat zij niet wil zijn opvulsel tusschen de SDAP en de CPH, maar dat zij wil bouwen in de arbeidersklasse een partij, "die leeft en handelt volgens de communistische beginselen der revolutionaire sociaal-democratie", dat het verwondering baart, dat zij niet inziet, hoe zij, niets nieuws brengend en strijdend met de oude wapenen uit de twee genoemde "linksche" arsenalen, zich wel de weelde kan permitteeren, om nu phrasen te verkoopen, zij niettemin gedaan is, in de strijd van nu een neo-reformisme in praktijk te brengen en STRAKS niet verder reiken zal, dan een staatsocialisme van geen bijzondere schakeering.

Zij is van goeden wille, de OSP; zij doorziet de machteloosheid der parlementaire democratie, niettemin wil zij aan haar mee-

Vernatwoording vrijwillige bijdragen P.I.C. van 15 Juli tot 3 Sept."32

E.R.M. te A F 2, H.M. te A F 5, A.T. te B. F 5, Gerrit D. te O. F 2,50
Op steunlijst F 0,775, P.S. te den H. F 1, J.J. te B. F 2, F.G. te A F 2,50

Nog ontvangen voor nieuwe machine F 20. Hiormede is dit fonds "nieuwe machine" gesloten, en zeggen we dank aan onze lezers. De nieuwe machine is reeds in bedrijf.

Verder nog een opmerking. Met de groei van ons Persmateriaal gaat het goed. De eene lezers maakt weer andere nakkers tot lezer. Maar voor ons komt nu het punt, dat we ernstig dreigen vast te loopen met de financiering. Onze Persdienst vreet geld aan papier, inkt, stencils en portier. 't Gevolg is, dat we nu met een berg schuld zitten, die we zoo spoedig mogelijk moeten aflossen. Of we willen of niet: we zijn daarom genoodzaakt, een beroep op onze lezers te doen. Er zijn nog steeds vele lezers, die ons nooit een kleine bijdrage zenden. Laten deze in dit opzicht hun gedrag beteren, om ons de geregelde uitgave van het materiaal mogelijk te maken. Stel het niet uit, maar doe het nu!

P. I. C.

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontvrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIECENTEN te verwezenlijken.

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
A'DAM, GEM. GIRD, C 2885

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementsaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!

Sept. N° 2... 1932

DE HAUSSE-BEWEGING AAN DE BEURS.

Kapitalistisch herstel?

"De Telegraaf" van 11 Sept. '32 geeft een korte samenvatting van de overwegingen, waarop Felix Somary, een bekende econoom, meent te moeten besluiten, dat we de moeilijkste tijd van de crisis achter de rug hebben en we nu weer een nieuwe oploving van het bedrijfsleven tegemoet gaan. Deze overwegingen zijn dan: 1e dat de grondstoffenprijzen een nieuw laagtepunt bereikt hebben; 2e dat er een enorm bedrag aan vlottende middelen is; 3e het verlangen der kapitaalbezitters naar enig rendement, hoe gering ook, op deze opgepotte middelen te zien; 4e dat de financiële catastrofen der verschillende ondernemingen volkomen door de val van de bourspapieren zijn verrekend.

Men verbaast zich over de, laat ons zeggen "vrijmoedigheid", waarop zoo'n vakman zulke onzin neerschrijft. Ook de overzicht-schrijver van "De Telegraaf" heeft 'm in de gaten en hij wijst er met de allervriendelijkste bewoordingen op, dat deze overwegingen niets waard zijn. Dat de grondstoffenprijzen lager zijn dan ooit, wil heemaal niet zeggen, dat ze niet nog meer kunnen dalen. In de grond van de zaak wijst het aanhoudend vallen derer prijzen er op, dat de crisis blijkbaar nog steeds dieper doorgreift. Het tweede punt, n.l. de groote massa vlottend kapitaal, is ook een vanzelfsprekendheid en IS GEEN TEKEN VAN HERSTEL, MAAR JUIST EEN DIRECT GEVOLG VAN DE CRISIS. Wanneer een crisis uitbreekt en het heele bedrijfsleven zich binnen steeds enger grenzen gaat bewegen, ontstaat altijd zoo'n kapitaalovervloed. De ondernemingen doen hun voorraden van de hand, maar voor het zoo vrijkomende kapitaal schaffen ze zich geen nieuwe grondstoffen, nieuwe machine's en dergelijke aan. Vandaar de overvloed van geld in de crisis. Het is handels- en industriekapitaal, dat nu zijn functie niet kan vervullen. Dit geld loenen ze dan tegen een heel lage rente voor korte tijd uit; het is z.g. "kort geld", het is niet beschikbaar voor credieten op lange termijn. De ondernemers moeten er direct weer over kunnen beschikken, zodra het bedrijfsleven in gang komt. De groote hoeveelheid vlottend kapitaal is daarom geen aanwijzing, dat de crisis een wending neemt, maar 't is integendeel een bewijs, dat de crisis met onverzwakte kracht voortschrijdt. Zodra het bedrijfsleven in gang komt, verdwijnt juist dit vlottend kapitaal, omdat de ondernemers er grondstoffen, arbeiders enz. voor koopen.